Baranyi Ferenc

Faust kudarca

Belátom már: a pillanat erősebb.
Elfogtam – mégis ő tart fogva engem.
Csupán mozgása éltet az időnek,
a megállított pillanat kegyetlen.

Szép vagy, maradj! – mondtam a villanásnak,
mely ráaranylott Margitom fejére,
de épp akkor – rosszul mozdítva lábat –
felszisszentem egy éles kőre lépve.

S a kín, mely átnyilallt szegény bokámon,
idültté vált a rögzült pillanatban,
így holtig kell lábam fájlalva járnom:
a kő-érzet állandósult alattam.

S a rögzült kép, mely Margitot mutatja
aranysugártól eltalálva akkor:
önvádamat csitulni sose hagyja,
nem hoz nekem megbékélést az aggkor.

Most már tudom: a pillanat varázsa
illékonyságában rejlik. Mert ha torpan:
nagyon hamar pórázzá lesz a pányva,
mit rávetettünk elhamarkodottan.

Ne hidd

Ha egyszer – nem tudom, mikor –
győz is a józan ész,
kormányprogram akkor se lesz,
mit vakmerőn remélsz.
Ne hidd, hogy itt nem Barrabást –
Krisztust kiálthatol:
itt nincs más, csak bűnös lator
vagy bűnbánó lator.
A kétszerkettő-regulát
tagadva se feledd:
legfőbb érték pénzpiacon
az ember nem lehet.
Ábránd, hogy újra kék lehet
a megfakult Duna,
ne hidd, hogy kifoghat vizát
Angyalföld, Óbuda.

És azt se, hogy van Kánaán –
úgysem jutnánk oda.